

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B. Martens

Strona pozwana: Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Sentencja

Wykładni art. 20 TFUE i 21 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależnia dalsze wypłacanie pomocy finansowej na pokrycie kosztów studiów poza terytorium tego państwa od spełnienia przez studenta ubiegającego się o taką pomoc wymogu zamieszkiwania w tym państwie przez przynajmniej trzy lata w okresie sześciu lat poprzedzających zapisanie się przez niego na te studia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht München – Niemcy) – Andre Lawrence Shepherd/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-472/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Azyl — Dyrektywa 2004/83/WE — Artykuł 9 ust. 2 lit. b), c) i e) — Minimalne normy dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców — Warunki uznania za uchodźcę — Akty prześladowania — Sankcje karne wobec żołnierza Stanów Zjednoczonych, który odmówił służby w Iraku]

(2015/C 138/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andre Lawrence Shepherd

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

1) Przepisy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, należy interpretować w ten sposób, że:

- obejmują one wszystkich członków personelu wojskowego, w konsekwencji również członków personelu logistycznego lub pomocniczego;
- obejmują one sytuację, w której odbywana służba wojskowa sama w sobie pociągałaby za sobą, w określonym konflikcie, popełnianie zbrodni wojennych, w tym sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o przyznanie statusu uchodźcy uczestniczyłaby jedynie pośrednio w popełnianiu takich zbrodni, jeżeli poprzez wykonywanie swoich zadań dostarczałaby, z racjonalnym prawdopodobieństwem, niezbędne wsparcie w ich przygotowywaniu lub dokonywaniu;
- obejmują one nie tylko sytuację, w których zostało wykazane, że zbrodnie wojenne już zostały popełnione lub mogą podlegać osądowi Międzynarodowego Trybunału Karnego, ale także sytuację, gdy osoba ubiegająca się o przyznanie statusu uchodźcy jest w stanie wykazać, że popełnienie takich zbrodni jest wysoce prawdopodobne;

- ocena faktów dla celów zakwalifikowania sytuacji określonej służby, której przeprowadzanie należy wyłącznie do organów krajowych pod kontrolą sądu, powinna opierać się na łańcuchu poszlak mogącym doprowadzić, w świetle ogółu okoliczności danej sprawy, w szczególności związanych z odpowiednimi faktami dotyczącymi państwa pochodzenia w czasie rozpoznawania wniosku, jak również z indywidualną sytuacją i uwarunkowaniami osobistymi wnioskodawcy, do wykazania, że sytuacja tej służby uprawdopodobnia popełnianie podnoszonych zbrodni wojennych;
 - okoliczności, że interwencja wojskowa została rozpoczęta na podstawie mandatu Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych lub na podstawie zgody wspólnoty międzynarodowej oraz że państwo lub państwa prowadzące operacje karzą zbrodnie wojenne, powinny być brane pod uwagę w trakcie oceny, której przeprowadzenie należy do organów krajowych; oraz
 - odmowa pełnienia służby wojskowej powinna stanowić jedyny środek umożliwiający osobie ubiegającej się o przyznanie statusu uchodźcy uniknięcie udziału w podnoszonych zbrodniach wojennych, a w konsekwencji jeżeli osoba ta nie skorzystała z procedury mającej na celu uzyskanie statusu osoby odmawiającej działania sprzecznego z własnym sumieniem, to taka okoliczność wyklucza wszelką ochronę na mocy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83, chyba że osoba ta udowodni, że żadna procedura tego rodzaju nie była dostępna w jej konkretnej sytuacji.
- 2) Przepisy art. 9 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2004/83 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym nie wydaje się, by środki grożące żołnierzowi z powodu odmowy pełnienia służby, takie jak skazanie na karę pozbawienia wolności lub wydalenie ze służby, mogły zostać uznane, w świetle wykonywania przez zainteresowane państwo jego uzasadnionego prawa do utrzymywania sił zbrojnych, za do tego stopnia nieproporcjonalne lub dyskryminujące, by zaliczyć je do aktów prześladowania, o których mowa w tych przepisach. Dokonanie stosownych ustaleń należy jednak do organów krajowych.

(¹) Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-479/13) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Stosowanie stawki obniżonej — Dostawa książek cyfrowych lub elektronicznych)

(2015/C 138/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Soulay oraz F. Dintilhac, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i J. S. Pilczer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: M. Jacobs oraz J. C. Halleux, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stosując stawkę obniżoną podatku od wartości dodanej do dostawy książek cyfrowych lub elektronicznych Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 96 i 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z dnia 7 grudnia 2010 r., w związku z załącznikami II i III do rzeczony dyrektywy i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającym środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112.